

Cuprins:

Habitatele forestiere și starea lor de conservare 1

Comportamentul ECO 2

Specii invazive 2

Parcul Natural Lunca Mureşului

Plăhăreia Călaia, FN
Tel./fax: 0257-258.010
parc@luncamuresului.ro
www.luncamuresului.ro

Calendar de evenimente:

Ziua mediului—5 iunie

Ziua oceanelor—8 iunie

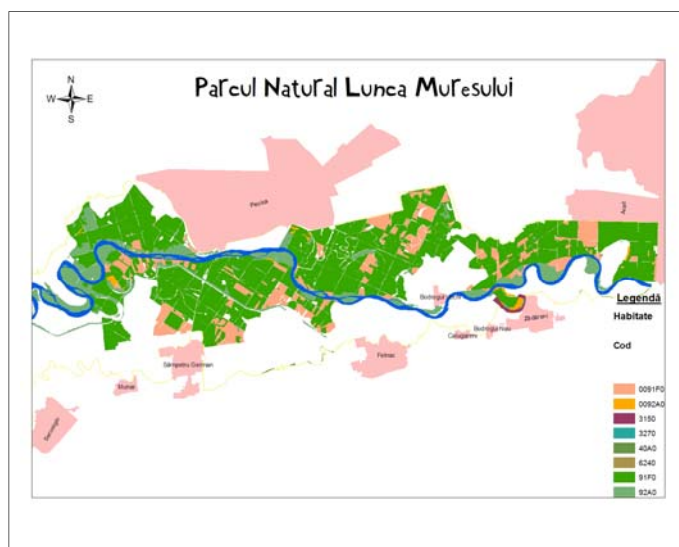
*Ziua Mondială pentru Combater
rea Deșertificării—17 iunie*

Ziua Dunării—29 iunie

Habitatele forestiere și starea lor de conservare

Din suprafața totală a Parcului Natural Lunca Mureşului de 17.455 ha, doar o suprafață de 6.470 ha este încadrată în fondul forestier național și este administrată de două ocoale silvice de stat: Ocolul Silvic Timișoara și Ocolul Silvic Iuliu Moldovan. Din această suprafață doar 6.170 ha sunt acoperite de pădure, restul constituind terenuri neproductive, agricole, construcții etc. Totuși în afara acestor suprafețe acoperite cu vegetație lemnoasă există suprafețe întinse care sunt acoperite de arbori. Pot fi ele considerate păduri? Dar mai înainte de toate ce înseamnă pădure? Când un teren ocupat de vegetație lemnoasă poate fi încadrat ca pădure? Răspunsul este dat în actualul cod silvic Legea 46/2008: „Sunt considerate păduri, în sensul prezentului cod, și sunt incluse în fondul forestier național terenurile cu o suprafață de cel puțin 0,25 ha, acoperite cu arbori; arborii trebuie să atingă o înălțime minimă de 5 m la maturitate în condiții normale de vegetație”.

În marea majoritate a țărilor europene zonele împădurite au crescut ca urmare a activităților de împădurire și extinderii vegetației lemnoase în pășunile abandonate din zona de deal și munte. În Lunca Mureşului primul este unul din motive care a determinat creșterea suprafeței acoperite de pădure (împăduriri realizate pe cca. 300 ha în anul 2003), iar celălalt motiv este faptul că a existat o interdicție de aproape de 50 de ani de a utiliza terenurile aproape de râul Mureş, care a constituit granița româno-ungară, vegetația lemnoasă

Habitatele forestiere și starea lor de conservare

extinzându-se acolo în mod natural. Pe lângă aceasta în apropierea digului din partea sudică a Mureşului s-a instalat de cca. 150 de ani o vegetație lemnoasă spontană în acele gropi de împrumut de unde s-a luat pământul folosit la construcția digului. Vegetația lemnoasă din interiorul Parcului Natural Lunca Mureşului, care nu este administrată de cele două ocoale silvice de stat, se găsește astfel, în special de-a lungul râului Mureş și de-a lungul digului de protecție din partea sudică a aceluiași râu din zona Felnac până în zona Cenad. La o primă inventariere a acestor păduri folosind criteriul stipulat în actualul cod silvic și imagini aeriene din anul 2005 se constată că suprafața totală a pădurilor este de cca. 7.100 ha, deci mai mare cu cca. 1.000 ha față de ceea ce era cuprins până acum în administrarea celor două ocoale silvice.

Toată această pădure poate fi încadrată în două habitate forestiere: 91FO - Păduri ripariene mixte cu *Quercus robur*, *Ulmus laevis*, *Fraxinus excelsior* sau *Fraxinus angustifolia*, din lungul marilor râuri (*Ulmion minoris*) care este cel mai bine reprezentat în ceea ce privește suprafața ocupată și 92AO - Zăvoaie cu *Salix alba* și *Populus alba*. Din păcate, datorită introducerii voite a speciilor exotice (nuc negru, salcâm și plop euroamerican) sau din afara arealului (cer), dar uneori și datorită înlocuirii speciilor indigene cu specii invazive (arțar american) starea de conservare a acestora a suferit uneori în mod iremediabil, iar cca. 930 ha pot fi considerate ca total transformate, fără perspectivă ca acest lucru să poată fi modificat în viitorul apropiat. Ca urmare, doar cca. 6.125 ha pot fi încadrate în aceste două tipuri de habitate (4.660 ha - 91FO și 1.465 ha - 92AO).

Parcul Natural Lunca Mureșului

- A fost declarat oficial arie protejată prin HG 2151/2005

- Se întinde de-a lungul Râului Mureș, din apropierea Municipiului Arad până la ieșirea Mureșului din țară, în dreptul localității Cenad, județul Timiș

- Ocupă o suprafață de 17.456,2 ha

- Pe lângă statutul de parc natural, a mai fost declarat sit RAMSAR (zonă umedă de importanță internațională) și sit Natura 2000 (arie de importanță comunitară) pentru specii și habitate

- Are o biodiversitate remarcabilă, fiind recunoscut în principal pentru cele peste 200 de specii de păsări

- A beneficiat de o finanțare de 2,65 mil. Euro prin programul PHARE CBC cu ajutorul căreia au fost construite 3 puncte de informare turistică (Ceala, Pecica și Cenad), au fost reabilitate 12 drumuri și s-au achiziționat echipamente de teren și laborator

Vizitați site-ul nostru
www.luncamuresului.ro

Cărări deschise
către natură

Comportamentul ECO

Să uscăm rufele la soare, în detrimentul uscătoarelor automate. Acestea din urmă consumă energie electrică, sunt costisitoare în momentul achiziției și, pe deasupra, electrizează hainele. Desigur că nu încurajăm „împodobirea” blocurilor sau caselor cu haine puse la uscat, dar folosirea suporturilor metalice pentru rufe reprezintă o soluție bună. Ca să nu considerați că propunem măsuri pe care nu le mai aplică nimeni în lumea civilizată, să știți că și în Japonia (a doua putere economică a lumii), majoritatea oamenilor își usucă rufele la soare.

Să punem uleiul de gătit, după folosire, într-un flacon din plastic. După ce prăjim cartofii sau carnea, uleiul folosit ajunge de cele mai multe ori în vasul de toaletă sau în chiuvetă. Apa potabilă este astfel intens poluată. Vestea bună este că uleiul de bucătărie se poate recicla, transformându-se în diferiți detergenți sau chiar biocombustibil. Până în momentul în care vor apărea și în România centrele de colectare pentru ulei de bucătărie, vă recomandăm să îl depozitați în flacoane din plastic. Chiar dacă aceste flacoane ajung în cele din urmă la groapa de gunoi, plasticul se descompune în sute de ani, iar uleiul ars este îndepărtat de circuitul apei potabile.

SPECII INVAZIVE

Transferul de specii dintr-o regiune a lumii în alta poate fi benefic pentru comunitatea umană. Este suficient de a vede proveniența plantelor și animalelor cu care ne hrănim sau ne asigură companie. Dar există un revers al medaliei: invaziile biologice ale speciilor de pe alte meleaguri sunt unele din cele mai mari amenințări pentru sănătatea ecologică și economică a planetei. Speciile invazive sunt acele specii introduse voluntar sau neîntr-un mediu natural în care perturbă interacțiunile între comunitățile biologice locale, provocând schimbări considerabile și deseori neprevăzute în ecosistemul gazdă.

Speciile invazive se prezintă sub toate formele și mărimile, iar ele afectează biodiversitatea prin patru mari factori: concurență, predatorism, hibridare și transmitere de boli. De exemplu cerbul lopătar (*Dama dama*) este o specie invazivă ce se dovedește un concurent serios pentru cerbul comun (*Cervus elaphus*) în Parcul Natural Lunca Mureșului. Un alt exemplu este bibanul soare (*Lepomis gibbosus*) care a fost introdus ca și peste de

acvariu, dar care a devenit invaziv, ducând la declinul populațiilor indigene de caracudă (*Carasius carasius*).

La ora actuală Uniunea Europeană cheltuiește 12 mili-

toate nu sunt invazive, se estimează că 10-15% sunt potențial periculoase pentru biodiversitatea europeană și chiar direct pentru sănătatea umană

Frunze de arțar american - *Acer negundo*

arde de euro pe an pentru controlul și daunele provocate de speciile invazive. De exemplu costurile cu eliminarea speciei crucea pământului (*Heracleum mantegazzianum*) în Germania sunt estimate la 10 milioane de euro. Crucea pământului a fost introdusă în Europa din Caucaz, ca plantă ornamentală. Conține substanțe care pot produce severe arsuri la nivelul pielii. La ora actuală au fost inventariate alte peste 10.000 specii neindigene în Europa. Deși nu

În ceea ce privește arborii cu caracter invaziv „inamicul public nr. 1” pentru zona împădurită din aria protejată este arțarul american (*Acer negundo*) care este o specie cu origine nord-americană și care a fost introdusă și în România ca specie decorativă în parcuri pentru frunzișul colorat în galben toamna. Arțarul american se regenerează foarte ușor prin semințe care sunt duse de ape sau vânt, devenind un concurent puternic pentru speciile indigene cum sunt salcia și plopul. E un prim semnal de alarmă pe care dorim să-l tragem și rugăm populația locală și autoritățile locale să nu îl mai planteze în spațiile verzi. La fel de dăunător este salcâmul pitic (*Amorpha fruticosa*) care, deși nu crește mai înalt de 3 m, acoperă puietii arborilor autohtoni, împiedicând dezvoltarea sau chiar eliminându-i. Alte exemple sunt liana vița de Canada (*Parthenocissus quinquefolia*) sau oțetarul (*Ailanthus altissima*).